

Erdei Zsolt világbajnok (archív)

Description

Napra pontosan húsz évvel ezelőtt a budapesti világbajnokságon Erdi Zsolt megszerezte a magyar ökölvívó sport második világbajnoki címét (az első Kovács Koko István nevéhez fűződik, 1991, 51 kg).

Erdei Zsolt:

Hú de régen is volt már ez, te jó ég! Akkor kezdődött el igazán a karrierem, bár 1992-ben már junior Európa-bajnoki címet szereztem, 1996-ban a felnőttek közt Eb ezüstöt nyertem és ott voltam Atlantában az olimpián, de 1997 volt az igazi nagy kiugrás. Ettől kezdve minden korábbinál jobban tudatosult bennem, hogy semmi más nem határozhatja meg az életemet, csak az ökölvívás. Imádtam a bunyót, szerelemmel csináltam, azért lehettem eredményes benne, mert a hivatásomként éltem meg minden percét.

A kubai Hernandez öt évvel volt idősebb nálam, az előző két olimpiát és az előző két világbajnokságot nyerte a középsúlyban, a kategória tényleges királya volt. A döntő nagyon nehéz meccs volt, igazi taktikai csata, feltűnően kevés ütéssel. Az ötödik menet elejéig mindketten kivárássra boksztunk, taktikáztunk. Az első menetben eltalált, rám is számolt a bírő, akit nemes egyszerűséggel kinevettem, mondván ezt mégis miért csinálta, mikor valójában nem egy komoly ütésről volt szó, inkább csak látványosság számba ment. A negyedik menetben, jól emlékszem, volt két olyan balegyenesem, amikor kivettem a fejem az ütővonalból és tisztán eltaláltam a kubait, s így 3-1-es vezetéssel fordultunk az ötödik menetre.

Ariel Hernandez a végén nekem ugrott és azon volt, hogy felaprítson, de végül ez lett a veszte, belelépett egy bal horogba, aminek következtében őt „számolták meg.” Tudtam,

hogy most indul csak el igazán, arra játszottam, hogy” kibekkeljem” a hátralevő időt, elmozogtam, „luftokat üttettem vele”. A taktikám bevált, nyertem, s ezt akkor ő is tudta. A vége 8-2 lett, ami azért egy kicsit túlzó. Csodálatos volt, ahogy a sportcsarnok népe átélte a sikeremet, egyként örült velem.

Szántó Imre akkori szövetségi kapitány: középsúlyban nyerni kivált nagy dolog, hiszen itt már nem csak ügyesek a versenyzők, de igazán nagy ütések röpködnek. Erdeinek remek képességei voltak a bunyóhoz, harcképes volt, mindig beleállt a küzdelembe, rendkívül gyors is volt, de ebből kifolyólag nem volt elég higgadt, néha elvesztette a fejét, magával ragadta a hév, hogy is mondjam, túlságosan is szenvedélyes volt. Az volt a feladatom, hogy a higgadtságát fokozzuk, hogy ezen a téren is „ütőképes” legyen, taktikailag kellett megerősíteni, hogy a gondolkozása mindig józan és tiszta maradjon. Azt mondtam neki, hogy úgy bokszoljon, „mint egy mérnök, és amikor megérik a helyzet, akkor olyan legyen, mint egy ragadozó.” Tökélyre vitte mindezt. Nem lehet elfelejteni, hogy Zsolt sikerében vastagon benne volt dr. Fischer Miklós sportpszichológus is, aki elérte a versenyzőnél a „full” koncentráció csúcsát, hogy ne a szenvedélye uralkodjon rajta és az nehogy meggondolatlan dolgokhoz vezessen.

(fotó: Nemzeti Sport)